

VOID ZINE # 6

15 Mart- 15 Nisan

2binon5

Mahman ve Rahim olan Pritin yapıtkonuyla...
Merhaba.

Rigout'nun bahsettiği gibi saumalıklara firar etmemizin sebebi **Void**, altıncı sayı ile elinizde.

Bu sayıda da, eskisinden farklı olmayarak, bir takım metinler ve görsel işlerle karşılaşacaksınız. Hızlıca okuyun izte, bir yerlerde unutun, otobüs koltuklarına bırakın, gittiğiniz evlerin tuvaletlerine koyun.

Bu nüshaya katkıda bulunanlar: Emre Varışlı, Volkan Yolaç, Eren Karatepe, Müslüm Çizmeci Kaan Bozok, Burak YALNIZ, Gizem Aktan, Berç, Burak Albayrak, Kerem Advan, Ekin Demiz Kaya, Sercan Canaslan, Anıl Yıldız, Ferhat Asmıya, Emre Gürkan Korman, Est Reyn, Evren Demiryörek, Ozan Öztelli.

Son olarak ellerinizi havaya kaldırın ve benimle birlikte şu bedduayı haykırın:

"Keyfinizi kim kocanyorsa pipisi döşün ve omu kurasun."

- Amin.

FOTOKOPİ

Zamanı ölümle karşılıyor
renkli toplardan ve sigaradan bir dünyada yaşıyor
babası pastel ve yarayla dolu
vazelinli delikler kapanırken olup bitiyor her şey
ofislerde kayıyor herkes deliklere
eski müslimler ve yenileriye nefessiz bir erotizm
origami çeteleri
küçük bilgi tarikatları
camlar dökülüyor ve uyarı panoları
sessizlikten doğan sıradan acıyla kendine döner
kendine döner kendine döner
uzanan vadiye bakarak bir çitin diğer tarafında duramıyor
bu kötü - bu akıl dışı
burası metal kent, meta akıl
hologram aldatmacayla dolan ilişki aktarımları
nüfus verileri, beton dağın metan gazı
zamanı ölümle karşılıyor alt dudağı kanıyor
göz ölümü ve siyah beyaz fotoğraflar
siyah yanık saçın kokusu
bir ideolojisi olamayacak kadar politik

EMRE VARIŞLI

İFADE TUTANAĞI

İFADENİN ALINDIĞI YER : TAKSİM POLİS MERKEZİ AMİRLİĞİ

İFADENİN ALINDIĞI TARİH/SAAT: 11.03.2015 / 00:34

İFADEYİ ALAN : KOMİSER ÇETİN ŞÜKÜRKAYA

(SES BANTINDAN) İFADEYİ YAZAN: POLİS MEMURU YALÇIN OKAN

İFADEYİ VEREN: GOKHAN ERCİN

SORULDU : İlgin Gözde Atvur ile ilişkiniz nedir ? İlgin Gözde Atvur'un ölümü hakkında bildiklerinizi anlatınız.

CEVABEN : İlgin Gözde Atvur ile Beyoğlu İlçesi Mis Sokakta bulunan, Mis İnternet Cafe'de tanıştım. Zamanını net hatırlamıyorum. El tokalaşmalı, anlık bir tanışmamız olmamıştır. Ben o sıralar, Mis İnternet Cafe'de çalışıyordum. Gececiydim. 24 saat açık bir yerdir orası. Gece 10'da iş başı yapar, sabah 8'de mesaimi tamamlayıp çıkardım. Güzel bir işti benim için, kafede bir ben olurdum, bir de müşteriler. Patron yok, müdür yok, sorumlu yok, angarya yok... Ah bir de yevmiyem 30 liradan fazla olsaydı, yemin ederim ölene kadar çalışırdım orda. Neyse komiserim, gece vardiyam boyunca toplananız on müşteriden fazlası olmazdı. Bunların yarısı 'gerçek müşteri' yarısı da kolpadan takılan evsizlerdi.

Şimdi.. evsiz meselesini şöyle düşünün.. Beyoğlu'nda en ucuz otel yahut hostel 40 liradan başlıyor. Az değil. O parayı çıkaramayanlar da yirmi dört saat açık mekanlara dadanır ve benim çalıştığım yer böyle yerlerden biriydi, geceleri evsiz barınağına dönüşürdü. Yolsuz kalan fukara, belli bir saatten sonra dışarda üşür, kafeye gelir, bir bilgisayarı açar oturur, uykusu gelince monitörü biraz geri iterek konforsuz bir uyuma alanı oluşturur ve kollarını yastık olarak kullanarak uyurdu. Öğlene kadar uyusa dahi, hesabı 10 lirayı geçmezdi. Geceyi geçirmek için hesaplı bir yoldu.

İşte komiser abi, ilgin da gecelerini çalıştığım kafede geçiren evsizlerden biriydi.

Gece üç dört gibi kafası güzel gelir, bir iki saat bilgisayarda takılır, internete bakar, bazen film ya da dizi izler, sonra da bilgisayar başında üç dört saat uyuklayıp giderdi. Bizim internet kafeye takılmasından bir hafta falan geçmeden böyle... nasıl desem... geceleri sohbet etmeye başladık. Ben ısıtıcıda su ısıtıp kahve yaparken bunu asla kaçırmaz, elinde hazır kahveyle gelir, "Siberoğlu, Siberoğlu bana kahve yok mu ?" diyerek elindeki üçü bir arada paketini bana uzatırdı. Kahveyi de birlikte içip laflardık. Bir süre sonra, ben sabah işten çıkıp eve giderken o da benimle gelmeye ve evimde kalmaya başladı.

101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612

12
S

254

Yani planımız şuydu, ketamin diye bir dalgâ varmış. ben bilmem etmem, işte bu ilgin bunu yapmayı biliyormuş. Bana öyle fiyatlar söyledi ki, yok bir gecede şu kadar kazanacağız, her şey çok basit olacak, çalışmana hiç gerek olmayacak diye diye kabul ettim bir anda... Şimdi şöyle açayım mevzuyu... bu dalgayı yapmak için ketasol adında bir ilacı bulmak gerekiyormuş, meselenin geniş çok kolaymış. Bu ketasol, atları bayıltmak için kullanılıyormuş, anestezi bir şey yani. Bu ilacı bulunca her şey bitecekti. Eczaneler ve ilaç şirketleri veteriner hekim olmayanlara bu ilacın satışını yapmıyorlar, ben de haber saldım çevreye bir veteriner bulabilir miyiz diye.. İl-h yok. Bulamadık. İki gün bekledik, hala kimseyi bulamadık. Sonra ilgin dedi ki: " Bu böyle olmayacak, baytar maytar bulamayacağız, en iyisi gece vakti dalalım bir nöbetçi eczaneye alalım ilaçları çıkalım". Dedim "Manyak mısın? Bize satmazlar ki", meğersem o, eczaneyi soymayı kastediyormuş.

Yine allemi etti kalem etti beni hızlıca ikna etti. Nasılsa para çalmıcaz dedi, iki üç şişe çaldık diye peşimize düşmezler dedi, polisün umurunda olmaz dedi. Planı da o yaptı. Benim ilk izin günümde yapacaktık. Yani iki gün önce... Nöbetçi eczane Talimhane'deydi. Gece 4 gibi eczanenin karşısındaydık. İç cebimde büyük bir ekmek bıçağı, yanımda İlgin, bereli atkılıyız... Çok korkuyordum ve bacaklarım titriyordu. Yapamadım. İlgin'a dönüp "*Ben yapamayacağım*" dedim. Çok bozuldu ama hiçbir şey diyemedi. Tıpiş tıpiş eve döndük. İlgin benle konuşmadan kanepede uyudu.

Tırsaklığıma sinirlenip alternatif bir yol buldum *ketasol*'a ulaşmak için. Açtım bilgisayarı, girdim Facebook'a, oradan da *Atama Bekleyen Veterinerler* diye kalabalık bir grup buldum. Bunlar şimdi işsiz ya hani, paraya hayır diyemezler diye düşündüm. Bu Facebook grubunda incelediğim profillerden teklifimi kabul etme ihtimali olan üç tane kopuk tipi seçtim. Üçüne de mesaj attım sahte bir isimle. "*Üç şişe ketasol'a 250 lira veririm*". Aynen böyle yazdım. Yazdıklarının ikisi geri dönmedi, biri de hiç sorgulamadan kabul etti. Çocukla akşam vakti buluştuk aldım ilaçları. Eve döndüm, İlgin uyumaya devam ediyordu. Benim de işe gitme vaktim gelmişti. Uyandırdım İlgin'ı gösterdim ketasol şişelerini, nasıl sevindiğini anlatamam, yerinde duramıyordu. Ben işe giderken "*Sen geri döndüğünde ilk parti ketaminler hazır olur, nalbur var mı yakınlarda?*" dedi, bu haber mükemmeldi, işte geçirdiğim 10 saat boyunca yerimde duramadım, inanılmaz heyecanlıydım, hatta son yevmiyemi alıp işten ayrılmayı kafama koydum. Neyse sabah 8 oldu, kafeye patron geldi. Yevmiyemi alır almaz dedim ki: "*Ben artık yokum*". Çok sinirlendi. "*Ben nereden elemanı bulacağım, haber vermeden iş mi bırakılır, bu yaptığın adamlığa sığar mı?*" gibi şeyler geveledi. Hiç orali olmadım, çok ukalaca "*Banane nereden buluyosan bul elemanı, haydi çav*" dedim ve bir yıldır çalıştığım yerin kapısından mutluluktan ölecek gibi çıktım. Heyecandan yürüyemedim. Ömer Hayyam'daki evime taksiiyle gittim.

Apartmana girdiğimde dairemin kapısını açık gördüğümde bile hiç ihtimal vermiyordum böyle bir şey yapacağına. İlgin beni soymuştu. Laptopu, kullanmadığım eski model cep telefonunu ve de çalışmadığını bildiği Canon marka analog fotoğraf makinesi almıştı. İlk başta inanmak istemedim. Kendi kafamda senaryolar kurdum. Eve biri zorla girdi bunları çaldı, İlgin'ı kaçırdı falan diye düşündüm. Ketasol şişeleri de gitmişti. Oturdum bir sigara yaktım ve kendimi ikna etmeye çalıştım. Sinirden titreyen ellerim ve kafamda sesini duyduğum düşünceler bu kahrolası durumu kabul ettiğimi kanıtlıyordu. Evet İlgin beni soydu. Hayır abi İlgin beni nasıl soyar? Ben dünyanın en mal herifiyim. Biraz bekleyeyim ya belki başka bir şeydir. Yok abi yok, ben dünyanın en mal herfinden iki kat daha malım.

Evden bir hissimla çıktım. İlgin'ı bulmalıydım. Bulsam ne yapacaktım bilmiyorum, belki sadece yüzüne bakarmı sessizce, belki yüzüne tükürürüm, belki affedebilirdim... Ne olacak hiç bilmiyordum. Bizim internet kafenin sokağında Furkan'ı gördüm. Bu herif İlgin'ı tanıyordu, bizim kafeye takılan evsiz tayfasındandı ve para için yapacağı çok şey olanlardan biriydi. Banka hesabımda son bir 150 lira kaldığını biliyorum. Bodözlöme meseleye girdim. "*Furkan*" dedim "*İlgin'in nerde olduğunu biliyor musun? Bana söylersen 150 lira veririm sana burada hemen*"

İlk başta biraz çekindi korktu. İlgin'a zarar vereceğimden korkmuş olabilirdi. Ama beni az buçuk tanıdığı ve efendiliğimi bildiği için, böyle bir şey yapacağımı düşünmesi saçmaydı. Ben de spontane bir yalan salladım. "Sevgiliyiz" dedim, "Kavga ettik, kötü ayrıldık. Şimdi ona ulaşamıyorum, son bir söz söyleyeceğim, bunun için arıyorum."

Hikayeyi yedi. Telefonlar arandı, mesajlar atıldı. Başka telefonlar arandı. Furkan da millete yalanlar söyledi. 50 dakika yapılan telefon trafiğinden sonra. Furkan bana "İhtamurdere'de Görkem diye bir çocuğun evinde kalmış dün gece. Görkem Ankara'dan diye hatırlıyorum. Al bu da adresi, dikkat et haa". Elindeki adresi bir yere yazıp Beşiktaş'a doğru koşmaya tam başlamışken Furkan tuttu sırtımdan. "Kanka para vercem demişlin" dedi. Banka kartımı ona verip şifremi söyledim. Furkan'dan kurtuldum ve sanırım 15 dakika koşuttuktan sonra Beşiktaş'a ulaştım.

Verdiği adresteki apartmana girdim ve dairenin kapısını çaldım. Kendimi gözletleme deliğinden göstermemek için zili çalıp hemen merdivenlerin oraya çıkıyordum. Kimse açmadı kapıyı. Ama içerde olduğundan emindim. Müzik çalıyordu. Çalan şarkı, İlgin'in benim evde her gün en az bir kere dinlediği bir DJ Shadow şarkısıydı. Bu tesadüf olmaz diye düşündüm. Kesin ordaydı. Ben bekledikçe aynı şarkının başa dönerek çalmaya devam ettiğini farkettim. Çıldırdım. Apartmanın arka bahçesine gidip o evin bulunduğu birinci kata güç bela tırmanıp balkona girdim. Balkon tıklattım yine kimse yok. Sinirime hakim olamayıp balkon kapısını açmak için camı kırdım ve eve girdim.

Direk salona açıldı balkon kapısı ve ben o manzarayı görünce bir süre hareket edemedim.

İlgin yerde halının üstünde yatıyordu ağzı yüzü kusmuk içerisindeydi. Hareketsiz biçimde yere serilmiş ve gözleri açık tavana bakıyordu. Ölmüştü. O Görkem denilen çocuk da kanepede aynı şekilde yatıyor ve arada garip sesler çıkarıyordu. Bilinci yerinde değildi, benim eve girdiğimi fark etmemişti bile. Dj Shadow şarkısı da benim laptopumdan çalıyordu. Hemen 112'yi aradım. Onlar gelince de polisler geldi beni buraya getirdi.

Otopsi sonucunda İlgin'in, yapmayı beceremediği ketaminden öldüğünü öğreneceksiniz, O Görkem denilen çocuk da eğer hala yaşıyorsa, onunla konuştuğunuz da ifademin doğruluğu ortaya çıkacaktır. Dün gece Beyoğlu çevresindeki uyuşturucuya bağlı ölümleri ya da hastane vakalarını araştırırsanız da İlgin'in sattığı ketaminle bağlantısını göreceksiniz komiserim.

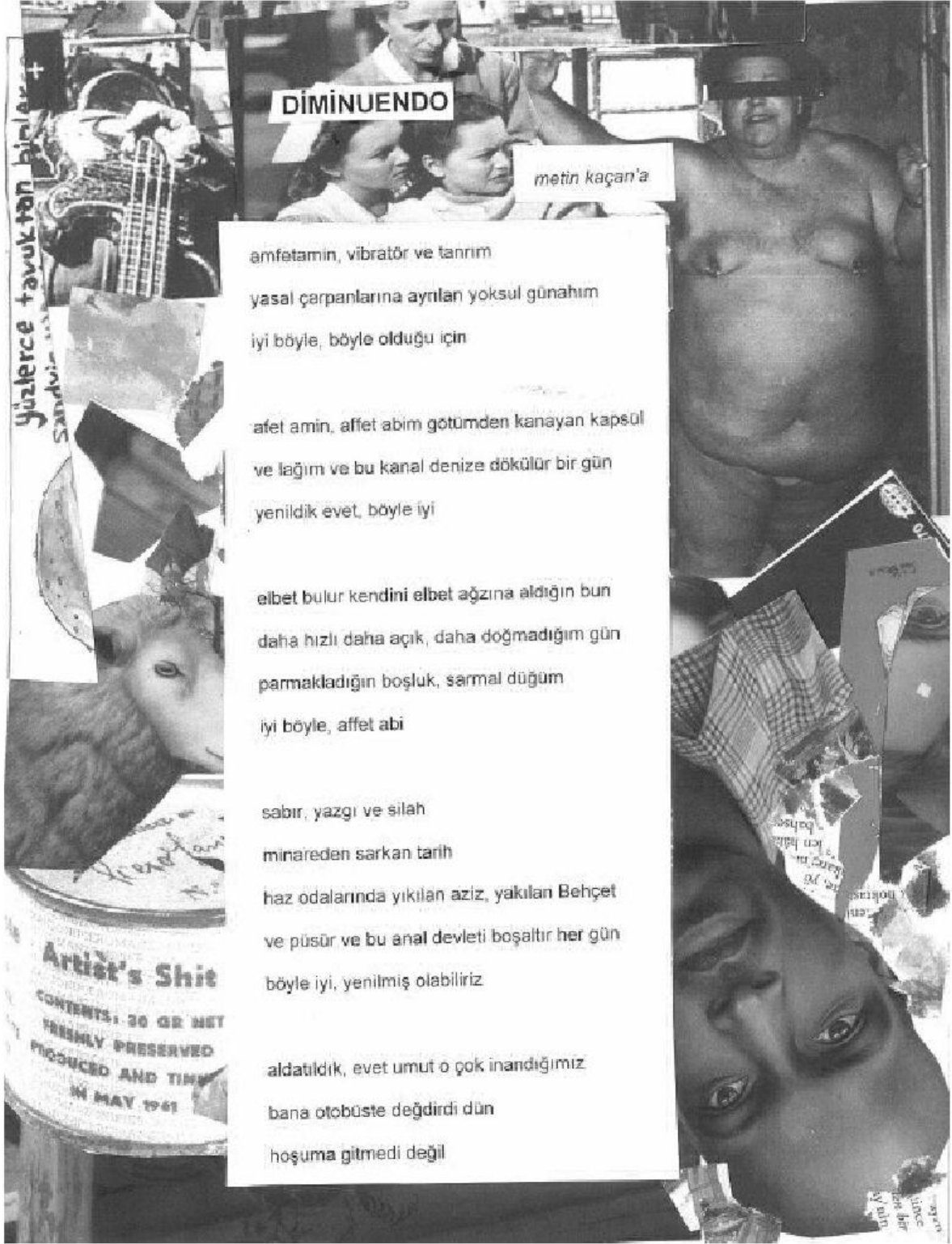
Bütün hikaye budur komiserim. İlgin Gözde Atvur'la ilişkim aynı anlattığım gibidir ve onun ölümüyle hiçbir ilgim alakam bulunmamaktadır.

Komiser
Çetin ŞÜKÜRKAYA

Polis Memuru
Yalçın OKAN

İfadesi/Alınan
Gökhan ERÇİN

VOLKAN YALÇIN

DİMİNUEENDO

metin kaçan'a

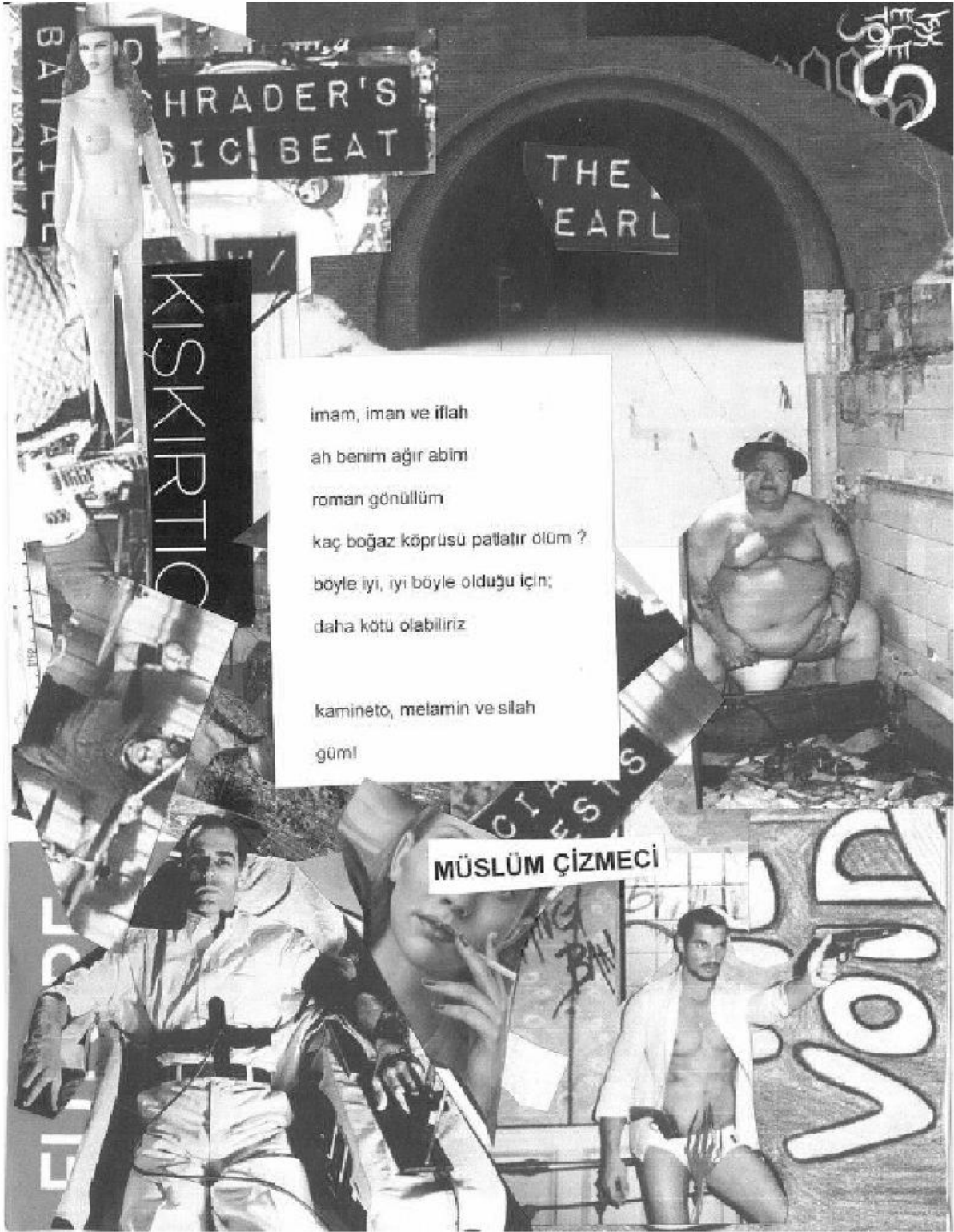
amfetamin, vibratör ve tanrım
yasal çarpanlarına ayrılan yoksul günahım
iyi böyle, böyle olduğu için

afet amin, affet abim götümde kanayan kapsül
ve lağım ve bu kanal denize dökülür bir gün
yenildik evet, böyle iyi

elbet bulur kendini elbet ağzına aldığı bun
daha hızlı daha açık, daha doğmadığım gün
parmakladığın boşluk, sarmal düğüm
iyi böyle, affet abi

sabır, yazgı ve silah
minareden sarkan tarih
haz odalarında yıkılan aziz, yakılan Behçet
ve püsür ve bu anal devleti boşaltır her gün
böyle iyi, yenilmiş olabiliriz

aldatıldık, evet umut o çok inandığımız
bana otobüste deşdirdi dün
hoşuma gitmedi değil

imam, iman ve iflah
ah benim ağır abim
roman gönüllüm
kaç boğaz köprüsü paltadır ölüm ?
böyle iyi, iyi böyle olduğu için;
daha kötü olabilirsiniz

kamineto, melamin ve silah
güml

MÜSLÜM ÇİZMECİ

İYİDEN KÖTÜ

Kaldırımın kaldırımlara has ağırlığı beni kendine çekiyordu. Bir kapının eşiğindeydim ve takvim sonbahardan kışa devriliyordu. Cebimde hoşçakallaşmadan evvel hibe ettiği taksit parasıyla kafamda ihtimalleri tartarken usulsüz park edilmiş tekerlekleri izledim. Yarı çapları aklımdan bir karış yukarı sarktığında yürümeye karar verdim. Mavi tabelaların yokluğunu fazla çekmeme gerek kalmamıştı ki telefonumun sesi boşluğa dayılandı. Cemil, n'olup bittiğine dair detaylar öğrenmek istiyordu. Bir saat sonra Beyoğlu'nda olacağımı söyleyip kapattım. Almak istediğim birayı hükümetten gizleyecektim fakat vapurun kışı geldi aklıma. Dönüp bir tane daha aldım. Artık yakalandık abi diyip para üstünü beklerken orada kurdelesini kestim. İlk yudumdan sonra bu gecenin hiçbir yere gitmeyeceğini fark etmiştim.

Vapurda kulaklığı kafama, atkıyı boynuma dolayıp rüzgar almayan manzaralı kış bölümüne geçtim. Ve ben bu hale nasıl geldim? Gelecek adım sesleriyle geliyordu da ben yine kulaklık mı takmışım? Vapur beyaz beyaz kanatıyordu denizi, baktım. Mustafa'ya düzdüğüm methiyeler geldi aklıma kente dair. Konstantinopolis zirvaları okumuştum ona bir konser arefesi ya da sonrası, Tuzla'dan ebesinin amına uzanan bu yolda defalarca kendi kendime bela olduğum yetmiyordu ya, fakat konuşmazsam delireceğimdir, çünkü her şey sustuğunda bir şey konuşuyor mutlaka. Ve ne ses tonu tekin, ne de ben gibi tedirgin.

Karaköy'e indiğimde Ahmet'e ödemeli attım. Şu mereti kullanmaya hiç alışmadım, teknolojinin gelişmesinin getireceği kıyamet senaryolarını bir tatlı öğle sonrası uyuklarken düşleyen herkes gibi biyonik bacakları, uyuyakaldığımda artık gömleklerimi yakmayacak İzmiritleri, suya katılınca değme alkoliklere kan kusturan toz halinde satılan içkileri dört gözle bekliyorum beklemesine ama dedemden daha kabiliyetli sayılmazdım telefon konusunda. Olur ha Samsun'da mezarında ters dönse o sırada birilerini arardı. Kırkıncı günü düşen burnu 'yes' tuşuna basardı, arardı kurtlanmış cennetinden annemi şairane, bana ise ancak musallat olurdu. Diğer yandan ben telefonumla en son ne zaman birini aradığımı hatırlamıyorum bile.

Volkan olsa tütün almamı salık verirdi, yarını da düşün kuzen derdi. Fakat ne şu an volkan var, ne de yarını umursuyorum. Bir kentlinin dilencileri kale almamasını taklitliyorum. Yahu ben bir maymunum ve yaptıklarını yapabiliyorum. Telefon dolunayın yumuşakbaşlılığıyla vızıldadı, ekranda 'Ahmet ulan' yazıyordu. neden böyle kodlamıştım Ahmet'i? Benim matriksimde bilgiler 0 ve 1'ler yerine siktir ve git'lerle mi kodlanıyordu? Telefonu açar

açmaz, dükkandan çaldığı içkilerden bahsetti. Dükkanı kapatmak üzere olduklarından, süratle, ama birileri ölmüşçesine değil, o an ölüyormuşçasına yürümemi istedi. Söylediği her şeye tamam diyip aheste aheste bankalar caddesine doğru yürüdüm. Bir aile neden adını merdivene verir ki diye söylene söylene kamordo merdivenlerinden Galata'ya tırmandım. İtalyan olsam adımları çizmelerime verirdim. Onları gün aşırı cilalar fakat hiç giymezdim. Ben yalnız aile adımları böyle saklayabiliyorum, kutusunda ve yakışıklı, görünmez ve güzel.

Dükkana vardığımda içerde son kalan arsız preburjuva dönemine ait frapanlar usul usul erimiş kaşar gibi kapı altlarından sokağa sızıyordu, onları ise kapının önünde bonzai bağımlısı bir milyoncuklar vakur ısrarkeşlikleriyle o cilalı ayakkabılarına serili karşıyorlardı. Ayakkabılarını ve aileni hiçbir işe karıştırmayacaksın. Ahmet ve Cemil'in asmalimescit! diye kısalttığı bu 10-14 yaşlar arası medcezirler yapan çete benim de az yolumu kesmedi. Bir keresinde aralarından en fırlaması abi on liran var mı bile dedi, dönüp iki tane sigara verdim. Biri Cemil'lerden dolayı, diğeri de sinyalcilerin kutsal yeminini bozduğu için. Yah! on lira! Neden daha önce kimsenin aklına gelmemişt ki?

Ahmet içinde bulunduğum keşmekeşin bunalıtlılığına benden daha adapte, yüzüne olabildiğince gözüne batmayacak bir gülümseme saplamaya çalışıyordu. Fakat yüzünde bu bıçaklar hiç hoş durmamıştı, ben de bir sirk kaçkını atikliğiyle, eee hangi kokteyli içiyoruz ihtiyar, dedim. Bu bende bir problem olmadığının, bütün problemin kaynağı olduğumu kabul ettiğimin kanıtıydı. Ahmet bunu anladı, cemil bunu uzaktan anladı. Tabureler barın önüne çekildi, ışıklar karartıldı, kapılar kitlendi, *dead vine blues* tangır tangır sünepe zenginlerin gereksiz peçetelerini üstüne çekip uyumaya başladı. Bu adamlara bayılıyorum, asla n'oldu? demiyorlar, ikisi içinde günün her saatinde 'N'OLDUSU MU VAR LAN' diye nara atılabilir, durduk yere, hiç gereği yokken kentin denize yakın yerleri ateşe verilebilir, sırf can sıkıntısından ve allaha edilmesi gereken küfürlerden dolayı bir taksinin kaportasına çıkıp camı tekmelenebilir. Yaşıyoruz işte, n'oldusu mu var?

Ahmet eline geçirdiği ne varsa büyükçe bir kağıt bardağa doldurmaya başladı. Arada bana abesle iştiğal sorular sormuyor değildi. Tarihin ezdiği en berbat üzümle, bir magnumun ıskaladığı en sağlam şişeden içmek dışında bir lüksüm yokken, söylenecek laf değildi. Alkol oranı yoksulluktan bir tık yukarda olan her şeyi boca etti içine, bir yapraklar bir likörler bir elde sallamalar bir parçalanmış buz sesleri, sonra önüne bıraktı işini bilen barmenler gibi.

Ağır ol ha ihtiyar cümlesi bitmeye yakın ben bardağı yarladım. *Sinerji*'ye gidilecek o zaman diye gözbebeklerini yukarı dikip minik hesaplar yaparak cevapladı bu patavatsızlığı. Cemil sağ tarafımda *Alkim*'dan arakladığı son kitabı eşelerken bir cümleyi göz hizama itti, bombok bir alıntıydı ama başka bir cümleyi çağırıyordu. *İyi kötüden elde etmek zorundasın, çünkü elindeki tek malzeme o.*

Malzeme nasıl yok diye Ahmet'e çıkışmaya başladığında Cemil, ben Galatasaray Lisesi'nin önündeydim, elimde ilk intibası babamdan farksız leffe birayla onları bir süre izledim. Cemil'in artık bilenlerin bilmeyenlere anlattığı agresyon kokan sarhoşluğu burnumun direğini sızlatıyordu. Atkıyı çantadan çıkardım, boynuma türkülerini dağlarda unutmuş bir gerillanın düğümleriyle sardım. Bu sırada onlar dükkandaki malzeme stoğu hakkında dünyevi bir muhabbetin belini kınıyordu. Ağır ağır paşa dolmuşlarına doğru yürüdük. Kulaklığa sarıldım tekrar, bu gürültüden keyif aldığım günlerden değildi. Yol ayrımına geldiğimizde cemil malzemelerden komplo teorilerine muntazam bir geçiş yapmıştı. Bir dj mahareti olabilirdi ancak bu. *Sinerji*'nin orada ayrıldık.

Samatya. Asla seni karşılamak için kapıya tenezzül etmeyenlerin evi. Samimiyetin dik alası, yatay bağımlılık ve köşegenlerindeki komunal parasızlık. Volkan, anlat nasıl hissediyorsun ile karşıladı beni. Bir günün diğerini tutmamaya devam ediyor kuzen, *David Fincher* filmi gibisin süratine yetişemiyorum dedi. *Hitchcock*'un kuşları gibi gülümsedim ve bir tele kondum. Ben artık ipin ucunu kaçırdım volkan, bir yıl önce iki hafta önce çuvala konmuş, dört hafta önceye aylar sonra taş bağlanmış, gelecek zamandan denize atılmış gibi. bunları içimden gevellerken, haydi artık sebep-i ziyaretimize geçmeyelim mi dedim?

Volkan, her şeyin içine sığmana sebep bunlar biliyorsun değil mi, dedi. Evet, ama şarkıların bedava ve güzel dedim ve koltuğa evrildim.

BURKAY YALNIZ

KÖTÜ

Uyandım.

Erken uyandım bu sabah. Henüz. Hiç kimse daha işine gücüne başlamamışken. Bilhassa.

Zamanın üstünde dar bir yataktan zaman dışı bir sıçrayışla uyandım. 19. yüzyıl İngiltere'sinde yaşamış dünyanın en soylu hilkat garibesi Edward Mordrake gibi. İkiyüzlü.

Eppeydir ağzını bıçak açmayan ikinci yüzün sabaha karşı kulağıma fısıldadığı korkunç hikayeleriyle uyandım. Rutubet kokusu. Mordrake'nin nefesi. Modern Yakın Çağ korku hikayeleri.

Paralel evrenini yarat, sonra o evrende her şeyin içine sığ, gözümün içine bakma, yaşamın üzerinde yaptığın tüm denemeleri aleve ver, delilleri karart, kendi kendini yok et, çık işin içinden.

Güneşin pencerelerden içeriye sızıp yanak okşadığı, çöpçülerin dans ederek sokakları süpürdüğü, insanların evlerinden gülümseyerek işlerine çıktığı, kuşların ötüşüp türlü şakalar yaptığı, sokağın yeni yeni hararetlenmeye, afacanlaşmaya başladığı vakitte değil, Suboxone'in kandıramadığı yoksun eroinmanların beş kat yorganın altında titreyerek kendilerini ısıtmaya çalıştıkları, Yüksekova'da Afganistan'dan kaçırılan tiryakin kaçakçı ailenin oğlan çocukları tarafından aşırılarak zulalandığı, ehl-i papıkçilerin artık dermanlarının tükendiği, sakızlarını bir kenara bıraktığı, zengin piçlerinin servetlerini birleştirerek motosikletli torbacıya son bir servis için astronomik rakamlar teklif ettiği, evsizlerin ana-avrat battaniyelerini kullandığı, modern zaman sigaretörlerinin az önce can havliyle bastıkları belgeseli izleyemeden uykuya daldığı, şehrin dev çöplüklerinin geriye geriye dönüştürüldüğü vakitte uyandım. Dünyanın dört bir yanından özenle seçilmiş Amok koşucularının toplanıp dünya sıhhati hususunda büyük eylem planı hazırladığı vakitte de aynı zamanda. Uyandım.

Mızrakların savrulup kalkanların parçalandığı, çok değil, 150 sene önce Victoria İngiltere'sinin hediyesi, Osmanlı'ya giren ilk otomobilin şeyhülislam madrabazlığıyla şeytan icadı olması gerekçesiyle Sarayburnu'ndan denize atıldığı, içme suyuna kin karıştırılan, ırka tapan, terlikleriyle heykel döven, şanlı, refah düzeyi çok yüksek coğrafyaya uyandım. Kan tutmuş rüyalar ülkesine.

Tecavüz edilerek, tartaklanılarak, nefret edilerek, sövülerek, dövülerek, dolandırılarak, değer verilmeyerek, değiştirilerek.

Uyandım.

EREN KARATEPE

KENDİMİ ZAMAN BIRAKAMIYORUM, BIRAKSAM ÇOK ÜZÜLECEKSİNİZ

ikimiz beraber bir kavgaya tutuşuyoruz
acınin getirdiği her kelimenin ağırlığı kedinin üstünde
kedi miyavlar, belki ağlar, sen üzölürsün
ben pek umursamıyorum her zamanki halim

ikimiz beraber bir balkona tutunuyoruz
düşeceğimizden değil de maksat heyecan yaratmak
temmuz ortası, gözlerin deniz, saçların onun dalgası
terliklerinden çıkan sese bile sinir oluyorsun, hakkın var
o haldeyiz, türk filminde belkiyiz
öyle vahim durumlar tarlası

ikimiz beraber bir evde oturuyoruz
üçüncü senemiz, yeni doldurmuşuz
kendi çalışma odalarımız var ve kendi tuvaletlerimiz
sosyallikten anladığımız şeyler
bencilikle süslenmiş, ev eşyası haline getirilmiş
uyuşturucu deneyimlerimiz

ikimiz beraber bir telefon bekliyoruz
fakat numaralarımız ayrı
kafanın içinde, ikimiz için de
büyük savaşlar verdin
yenilmedin de biraz gerildin diyorum
anlarsın, gözlerine baksam pek de kızmazsın
bakmama izin vermiyorsun

ikimiz beraber bazı arkadaşlara küsüyoruz
intikam istiyorum ey insanlık ama kendimden
beni yalnız bırakın, demek ki yalnız bırakılmam lazım
bir kere de doğruyu yaparak üzeyim insanlığı
bir kere de duyarlı bir vatandaş olarak isteneyim yanınızda
ya da doğum günlerinizde, cenazelerinizde, isteyerek bulunayım
bulunayım ki öyle büyük bir intikam alayım
geçmişimden, geleceğimden
atamadığım adımlar yarın abimlerin geleceğinden
yoksa ne duracağım,
ben mi duracağım
sen benim durduğumu hiç gördün mü ?

ROZAT OXY

KAAN BOŞNAK

MURAT BOZ'U OLCA N AKIN EKOLÜYLE PROTESTO ETMEK

"Sosyal medyada attığı twitler ve muhalif kişiliği ile bilinen Olcan Adın, Ak Saray'ı ziyaret ederken Instagram'da beğendiği resimlerle yeniden gündeme olurdu. Olcan'ın bu beğenileri sosyal medyada 'Kaç-Ak' protesto olarak adlandırıldı."

Kaynak..sol.org.tr

Bir akrabamızın çocuğunun birinci, yani ilk yaş günüydü. Babam cenazelere, düğünlere ve yaş günlerine çok önem veren bir insandı. Heride çocuklarının, yani bizim, düğünümüze kimsenin gelmeyeceğinden çok korkar, böyle bir talihsizliğin kendi itibarını yerle bir edeceğine inanırdı. Dolayısıyla o kahrolası doğum günü partisine istemeden gitmek zorunda kaldım. Abdürrahim Albayrak tarafından zorla saraya götürülen Olcan Adın'dan hiçbir farkım yoktu. Arabayla söz konusu eve giderken babama net konuştum:

"Baba dürüst ol, çok kalmayacağız değil mi?"

"Şöyle bir görünüp çıkacağız, bunlar önemli şeyler, düğün, cenaze ve bu tip durumlar önemli, itibardır bu..."

"Yarım saat kalıp çıkacağımıza dair yemin etmeni istiyorum baba."

"Yarım saat bile çok, en kötü ihtimalde seni bahane eder kaçarız; dersleri var, arkadaşları gelecek falan deriz."

"İşte benim anladığım baba figürü budur."

Evin ziline bastık ve cehennemın gürültülü tezahürü karşımızdaydı. Çocuğun annesinin erkek kardeşi, yani dayısı, sakalları olan 25-26 yaşında bir eleman, sol elinde doğum günü çocuğu, sağ elinde "1" şeklindeki kocaman balonu sallayıp "Ali Ozan bir yaşında, Ali Ozan bir yaşında, Ali Ozan bir yaşında!" diye karşımızda bağırarak ve tepinerek karşıladı bizi. Babamla çok kısa bir an göz göze gelip ayakkabılarımızı çıkartmak bahanesiyle bu utanç tablosu karşısında başlarımızı öne eğdik; allahın cezası bu sırada bağırmaya devam ediyordu. Ali Ozan 1 yaşındaydı, bunda anlamayacak hiçbir şey yoktu ama bir geri zekaliya bunu anladığımızı, dolayısıyla çenesini artık kapatması gerektiğini söylemek insanı onulmaz yorgunluklara sevk ederdi.

Neyse, salona geçtik. Salonun bütün duvarları bilmediğim bir çizgi film karakterinin çizgileriyle süslüydü, masa örtüsünden tutun süslere kadar her yerde aynı karakterin gülümseyen tuhaf kafası vardı. Salonun tavanına 8 tane falan uçan balon dayanmıştı. Az sonra elindeki dev "1" balonuyla kendini umarsızca kepaze etmeye ant içmiş eleman da geldi. Çocuğu saldı ve hepimiz çocuğun ne kadar tatlı olduğu konusunda hem fikirmiş gibi gülümsemek zorunda kaldık. Ortamdaki kişiler 1 yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde bulunması gereken en son kişilerden oluşuyordu: bürokrat gibi takılıp duran

amcam, çocuğun annesinin pavyonlarda takılan babası, çocuğun annesinin belli bir konumu olan dayısı, babam, ben ve saydığım ağır dayıların zarif eşleri.

Ortamda AVM'lerin küçük esnafı bitirdiğine dair, bu kimsenin aklına gelmeyen, kimsenin üzerine bugüne kadar asla konuşmadığı orijinal mi orijinal konuya dair, tespitler ve yorumlar uzatıldıkça uzatılıyor, gelen her misafiri bir şebek gibi karşılamakta ısrar eden sakallı elemanın varlığı saç diplerimi acıtiyordu. Her şey, çocuğun henüz genç olan annesinin, henüz genç, tiki, sarışın ve kokoş kız arkadaşlarının partiye gelmesiyle başladı. Varışlarda büyüyen ve hala varışlarda yaşayan bir insan olarak, böyle ortamlar ve bu tip organizasyonlarda asla sırtımayan bu kadınlar bana anlaşılmaz ve uzak geldiler, onlarla empati kuramaz, onların bilip de benim bilmediğim şeyin ne olduğu sorusuyla baş başa kalırdım. Saçma sapan dertleri olurdu, hemen hepsinin bütün dünyası kendisi ve kendisi gibi sosyetik tiplerin neler yaptığıydı, hayatlarını "adam" bulmaya adanmışlar ama her seferinde bir "şerefsizliğe" maruz kalırlardı. Karşılarında hayata, topluma, sanata dair laf ettiğinizde size dünyanın en yabancı insanına bakar gibi bakarlar sonra yine kendi hayatlarına dönerlerdi. Onlarla hiçbir konu hakkında konuşamayacağımı bildiğim için böyle tiplerden uzak dururdum. Fakat olan olmuştu ve elden bir şey gelmezdi. Çaresizce olan biteni izlemeye devam ettim. Gelen tikiler birbirlerini şapır şupur öptükten sonra genç anne ve onun annesinin parti için seçtikleri konseptten falan bahsetmeye başladılar. Konsept diyorlardı. Altı üstü bir doğum günü partisi için yapılan bu kadar masrafı mı sorgulasam yoksa hayatı mı bilemiyordum. İstedğim tek şey salonun ortasına uzanıp her şeyden vazgeçmekti.

Geçen 20 dakika boyunca babamla göz göze gelmeye çalışıp ızdırabımı bakışlarımla ifade etmenin yollarını aramıştım. Fakat babamlar hala AVM'lerin küçük esnafı bitirmesi konusunda konuşuyorlardı. Derken bir el kolumu tuttu ve az önce tiki kızları geçtikleri odayı işaret ederek "seni de gençlerin yanına alalım, burada sıkılırsın, atkını ve montunu da ver bana, asıyım" dedi. Atkımı ve montumu bilerek çıkartmamış, fazla kalmayacağımıza dair ince bir mesaj olarak koltuğa oturmuştum. Zorla alındı zırhım benden. Zorla genç odasının yolunu tutturdular bana, sizin bu kardeşinize bu topraklarda bunlar yapıldı.

İçeri girdiğimde laptopun bağlı olduğu kocaman ve duvara monteli bir plazmada Youtube açıldı. Doğum günü çocuğunun babası oğlunu dizinde şarkının ritmine göre zıplıyor, genç anne ve tiki arkadaşları da oturdukları yerde küçük zıplayışlar, korkunç kahkahalar ve alkışlarla tempo tutuyorlardı. Kendisini bütün gün boyunca çekinmeksizin, arsızca rezil rüsva edeceğine ant içmiş sakallı çocuk telefonla bu anın videosunu çekiyor ve ben de başka yer olmadığı için onun yanına sıkışmak zorunda olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum. Gözlerim istemsiz bir biçimde, insanı ağır ağır kanser eden bu ritmin ve korkunç sözlerin kime ait olduğunu öğrenmek için ekrana kaydı. "Murat Boz feat Gülşen —İltimas" yazıyordu Youtube ekranında. Sara hastası olmamama rağmen, devrimci bir eylem olduğunu düşünüp, Ian Curtis gibi, insanların baktıklarında dans ettiğimi sanacakları ama gerçeklikte sara krizi geçiriyor olacağım bir biçimde dans edip, rahmetliye bir göndermede bulunmak istedim. Fakat bunu başaramadım. Çocuğa Umut Sankaya'nın "Ha Dereğime" karikatüründeki Derek'e gülen insanlar gibi gülmek zorundaymışız gibi bir baskı vardı üzerimde. Arada sırada anneden gelen "Alkışlasanıza ya!" azarı da durumu daha çekilmez

Papa, olunk
PUNK

hale sokuyordu. Mecburen alkışlıyordum. Elbette, her zaman olduğu gibi akşamdan kalmaydım ve yüzü koyun bir biçimde yere uzanıp burnumu haliye sürterek kendimi öldürmek istiyordum.

Sonra aklıma Olcan Adın geldi ve anneden fırsat bulduğum bir an derhal Instagram'a girip Joy Division, Zz Top, Pink Floyd ve Leonard Cohen fotoğrafları paylaşmaya (beğenmeye başladım. Belki sesimi duyan olur ve beni kurtarmaya gelir diye yaptım bunu. Sara hastası olmamama rağmen sara krizi geçirmeye çalışmış bunu başaramamıştım. En azından böyle bir protestoya imza atarak devrimci bir eylemde bulunduğumla kendimi avutuyordum. Değerli bir dostum pop şarkıları için şu yorumu yapmıştı: "İnsanın en ilkel duygusuna hitap ettiği için, bu müziklere sadece direnirsen karşı koyabiliyorsun, diğer durumda seni bir şekilde yakalıyor; direnmen için de bir bilincin olması şart." Kesinlikle haklıydı. O sıralarda bir gün başbakan olduğumda tüm bu kepazeliklere, bize sanat diye sunulan boklara karşı amansız bir mücadele başlatmak gerektiği fikrinin, bu müziğe bayılan kitleyi tepeden inmece bir biçimde baskılamak anlamına gelip gelmediği? sorusunun cevabını arıyordum. Dostumun bu yorumu bu soruya cevap bulmam konusunda bana epey yardımcı olmuştu, yasaklar değil, bilinç aşılacak ilk görev olmalıydı. Bu arada şarkı bitmiş ve çocuğu hangi şarkıyla oynatacaklarını tartışmaya başlamışlardı.

"Hande Yener" dedi babası, "onda da oynuyor, neydi şarkının adı?"

Üçü kız tríosu koro şeklinde cevap verdi:

"Naber' mi?"

"Evet" dedi baba, "Naber."

Şarkıyı açtılar.

Bir bebekten Serdar Ortaç, Murat Boz fani yaratan karanlığı sorgulamayı geçtim, bu karanlığın nasıl inşa edildiğine şahit oluyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Hande Yener açıldıktan sonra kalkıp salona gittim ve babama bana bakmaktan başka şans tanımadım. Göz göze geldik ve ızdırabım gözlerinden nasıl okunuyorsa artık adam bana güldü. Sonra da kalktı ve bizim gitmemiz lazım dedi. O sakallı eleman bizi uğurlamak için dev "1" balonuyla ve çocukla tekrar kapıya geldi ve "Ali Ozan bir yaşında, güle güle amcalar, Ali Ozan bir yaşında güle güle amcalar!" diye bağ rmaya başladı.

Dünya öyle kötü bir yerdi ki, o an, o kısa an, bir gölge gibi hiçbir şeyin asla ama asla düzelmeyeceğine, her şeyin, aksine, daha da kötüye gideceğine dair keskin bir kanı geçti zihnimden. O an intihara biraz daha yaklaştığımı hissettim. Fakat bu salaklar için değmezdi. Dolayısıyla intihar düşüncesinin ardından "bu hayat benim" diye geçirdim içimden, "bu hayat benim ve onu benden asla alamayacaksınız."

WILLIAM S. BURROUGHS

YÜREK DEMİRYÜREK
Makine

EPIK

'sizi stüdyoya alıyoruz beyler
kendine güvenen memeliler gibi gururlu ve arsız olun
kayıtta son yılların en elit nankörlüğü dönüyor'
rutubetli ve lekeli üretkenliğimizi ne kadar sevsek o kadar üzücü
üretken üreticiler üzölmüyorlar
bir doz sonrası aşırı aşk
endişeli yığınları yok etmek için planlar,
biz öyle soğuk, öyle fecir gibi
siz olsanız kendinizi terk edersiniz,
biz de uyuyoruz bu sefer talimatlara
kendimize kıyak geçiyoruz
ön sıraları azınlıklara terk ediyoruz
özgürlüğünüz midemi bulandırıyor
en sevdiğim ömrümün kalan kısmı Nejat'inkine hiç benzemiyor.
korktuğum ve dahi anlamında yoksul aklımdan vazgeçiyorum
pışmalıktan öleceğim günü bekliyoruz içten içte.
her sabah kalkıp evcilimizi gezdiremez,
girdiğimiz depresyondan giyinemez oluyoruz.
vıcık vıcık, açık yaraya doğru akan sıvı baharı müjdeliyor
korneamdan süzülen yapışkan madde
engel oluyor,
özgür medyamın açık seçik konukları
size bakamıyorum bile.
mühendisim cilveli
yeni sürölmüş tarlanın mahsulü gecede,
intihar bile yeterince cilveli değilken
şehvetimin hakkını bana teslim ediyorsun.

varlığım pornografik bir metin nihayet
gerçekten kavgâ edip öylesine sevişiyoruz.
Adab-ı mahallesinden bağırışlar duyuyoruz
korna sesleri, sloganlar
şuursuz zevk
yaşımın gerektirdikleri.
bir krem peynir gibi dağılıyor dayak, ekmezsiz doymak bilmiyoruz
bornozla koşuyorum sokaklarda
nevruz ateşinden atlıyorum
sinir sistemim sana, sana, hepinize emanet
azıcık öfke; rock'n'roll'un kraliçesiyim
beni yeni sayınızda basın bayım!
kafiye'nin ve tahammülün keyifli yolculuğuna hoşgeldiniz
emekleyen idealler gibi yanarak ölececeğiz
şimdi sanatlı anlatımdan bahsetmeyin.
dürüstlüğüm çocukluğumdan kalma bir travma
herhangi bir alkolü tutuşturan bir alev bile olamıyorum
arşivde çocukluğum diye bir şey bulamıyorum
hayır, sevimsiz bir peygamber olmayı reddediyorum
buyruklarımı yakıp atıyorum
şarkı söyleyen parlak, bebek yüzü nazi çocuklarının önünde
durup düşünüyorum
son sözümü söylüyorum ey ahâl
kadavraları çok seviyorum.

ANIL YILDIZ

IT'S RAINNING CLOUDS

Aklımı **Tarlabası** koridorlarından **taburcu ediyorum**, kimliğimin üzerinde yazanlar mavi mürekkepli kalem kullanan, modern mi modern, 2014 yapımı polis amirleri için çok önemli, - benim için hiç olmadı. Onların gömlekleri çok fiyakalı, benim gömleğim ise yırtıklar dikkat edildiği zaman göze **batabiliyor**, **renksizlik** vuruyor gömleğime. Balkonuna bir dozer tarafından tecavüz edilen evin sağ köşesinden, ev yıkıma hazır, sokak yıkıma hazır, bütün mahalle yıkıma hazır vaziyette. Arkadan dikkatimi dağıtan bir ses yükseliyor

"*Alın bunu.*" diyor fiyakalı polis amiri. O an ben de yıkılıyorum. **Tarlabası'nın** yokuşlarına, arabayla, yanımda 2014 yapımı ve fiyakalı iki adet dalkavukla.

Adres: *Kasımpaşa.*

Hikayenin diğer kahramanı **Kadir**, bütün ısrarlarına rağmen polis otosuna binemiyor. Senelerce küfür ettiği ayağına kuvvet enjekte edip, peşimden düşüyor yollara. Öğreniyor fiyakalı polislerden istikameti, o da yıkılıyor yokuşlara.

Adres: *Kasımpaşa.*

Dalkavuklar her şeyden emin vaziyette sokuyorlar beni karakoldan içeri. Aradıklarını bulmuş, kahramanlıklarını yapmış ve vatan millet sevgilerini körüklemişlerdi benim sayemde. Unuttukları şey ise; sıkıştığı yerden çıkan ve paçalarımın tüm karakola kapak kapak dökülen o geceki mirasımızdı. Neyse ki kimse bunu fark edemiyor ve ben olabilecek daha kötü şeylerden yırtıyorum. Bir hissimle sağ omzumdan itilerek kendimi **Şerif** in önünde buluyorum.

-Cumartesi

Şerif yaşadıkları yoğunluktan oldukça şikayetçi, bir de karşısında uyduruk sebepten beni görünce şikayeti öfkeye dönüşüyor. Hem bana, hem de dalkavuk **İsmet'e** giydiriyor bi' güzel. **İsmet** dram, ben trajikomik o an. Son bir saatim hakkındaki röportaj bittikten sonra çıkıyorum **Şerif** in yanından. Ortalık o ara iyice kaynamış: içeride küfürler, isyanlar, inkarlar, tonla zırvalık var. **Kadir'i** görüyorum bi' ara, her şey yolunda bakışmalarını yaptıktan sonra **İsmet** dram giriyor araya, reklam gibi herif bu dalkavuk. Elindeki kağıtları uzatıyor ve "*imza*la bunu" diyor.

Tarla

Prosedür gereği okuyorum, polislerin yazamadığı hikayemi. İmzamı atıyor ve son kez paçalarıma bakarak alıyorum kendimi karakoldan dışarı. İlk işim *Kadir*'den sigara istemek oluyor ve sigaraları yakıp düşüyoruz yokuşlara... *Kadir*'in ayağında ağırlar, benim ağzımda küfürler, havaya bıraktığımız dumanlar, aklımda *hırsız*... Arkamızda bırakıyoruz Kasımpaşa'yı.

Müsait bir yerde duruyoruz, dört-beş kat merdiven çıktıktan sonra paçalarımı döküyorum betona. *Kadir* basıyor kahkahayı. Dökülen miktar beni de şaşırtıyor, *günü kurtardık* diyoruz kendimizce. Hemen kutlama hazırlıkları yapıyor hızlıca. Bütün telaşımız sona ermiş ve sonunda beklenen an gelmişti. Kendimi şımartmak için bilgisayara yelteniyorum, kulaklarıma hücum eden ilk şarkı: 'Blockhead - It's Raining Clouds'

Şimdi tamam diyorum. Şişeyi kırmızı görüyorum, ciğer her daim kara gibi, gündüzleri çok nadir sızabiliyorum, mesailer en boktan nedeni ve mesailer en boktan zaman dilimi. Münakaşam genelde hep sigarayla oldu ve sonrasında hiçbir zaman önemsemedim, hem paranın kimde olduğunu, hem de zamanın... Aklım yerinde değil, aklıma en son Tarlabası koridorlarından taburcu etmişim.

SERCAN CANASLAN

Şeker Günlüğü

BEETHOVEN NASIL SAĞIR OLDU?

duran, kendi ellerinden başka eli olmayan,
bu yüzden sırtını ağına sıvazlatan
ama saçları hep sola yatık
babasının elleri değmiş ölmeden
yanağı bir yamaca yasliken ayaklanıyor
diyor ki öte taraf
öte taraf şu ufkun gözünü kestiği
ne zaman dağları denizleri böldüler yanya
ne zaman pay ettiler otelendik
-öte taraf biz miyiz-

nazmi, adını dedesinden almış
dedesi de paşa dedesinden
herkesin dedesi paşadır biraz diyor
kavaliyle radyoda işittiği beethoven'ı çalarken

bunca kanşıyor dururken dünya
bunca dururken dönüyor kanşık
duran en iyi arkadaş nazmi'nin
nazmi de ağındır biraz

bir gün yerin dibinden köylerin çıktığını gördüler
birden yerin yandığını köylerin durduğunu gördüler
böyle durdular ağın'ın dibinde köylerle beraber
ateşten kaval kül oldu beethoven sağır

ne dağlar yarılır duran ellerine bakar
ne nazmi siler yamacındaki yaşı
ötelenir ne olduğunu bilen ne olmadığını
kaval göz iken pay edilir

son söz nazmi'nin ise paşa dedesi
bilir ölüm de terhis edilir
sen söyle duran
-öte taraf biz miyiz-

OZAN ÖZTELLİ

ATLANTA

FREAK SHOW

I.

Obsesyon kara limanlardan geçip yerleşti zihnime
karaya vuran her sayfada karanlık ayetler var, dilime yapışan

kuvveti kolundan akan kanda kabaran erkek
bileklerinde şahlanan kızıl atlar ve intihar

kanlı kadehleri kavrayan kahraman,
kafasının arkasında saklanan ve
kasıklarında tanıdık, yapışkan yamaya diliyle saldıran, aman

ama

an

ana

ama

an

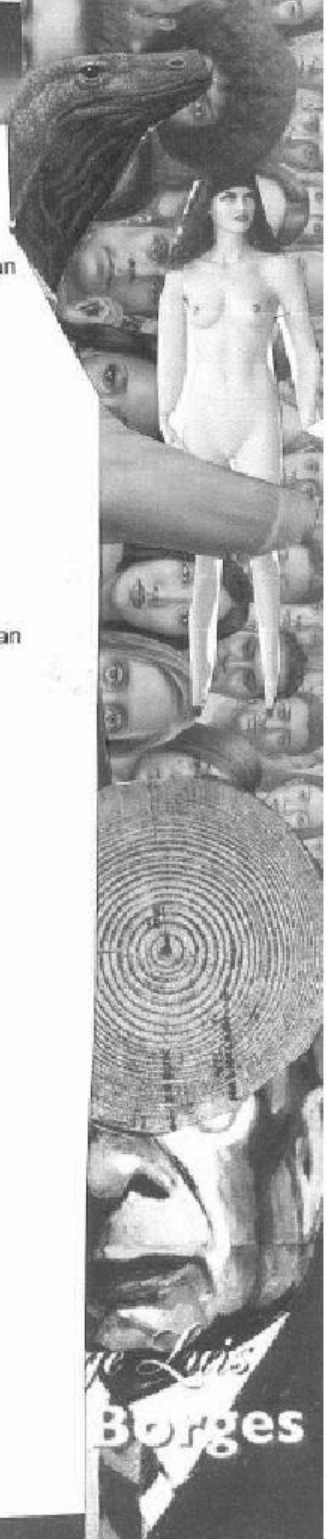
yaman

paradokslarda çarpışan arabalar
refüjlerde fransızca bilmeyen travestiler
ışıklarda inecek var
gerisi ya an

karavana

karalana, karalana

UĞURSUZ BİR ŞEY
GELİYOR BU YANI
RAY BRADBURY

Borges

Özetle, bu kadar
ataerkek, bu kadar homofobik
bir ülkede farklı cinsel
yönelimlere ne de
açılır, bilemiyoruz

karalan

kaç buradan

asker

kaç saklan

ananın rahminde, senin aradığın heyecan

II.

oedipus kompleksli adamlar spor komplekslerinde terliyorlar
testosteron ve östrojene gereğinden fazla değer veriyorlar
kahkahası ağzının kenarından dökülen salyayla sallanan
dudaklarında anlamlandırılmayan cümlelerle savrulan
dans pistinde ya da bar taburesinde yılanan, yılışık adamlar

babasına aşık, her adamda onu arayan

her adımda salınan göğüsleriyle ve ince topuklarıyla

dünyaya çiviler çaktığını sanan

yaşlılığın pençesinden peeling ve inceltici kremlerle kurtulmaya çalışan

huzur evlerinde huzursuz uykulara doğru alçalan

ve mezarlıklara çakılacak olan

güzel - çirkin

ve aptal kadınlar

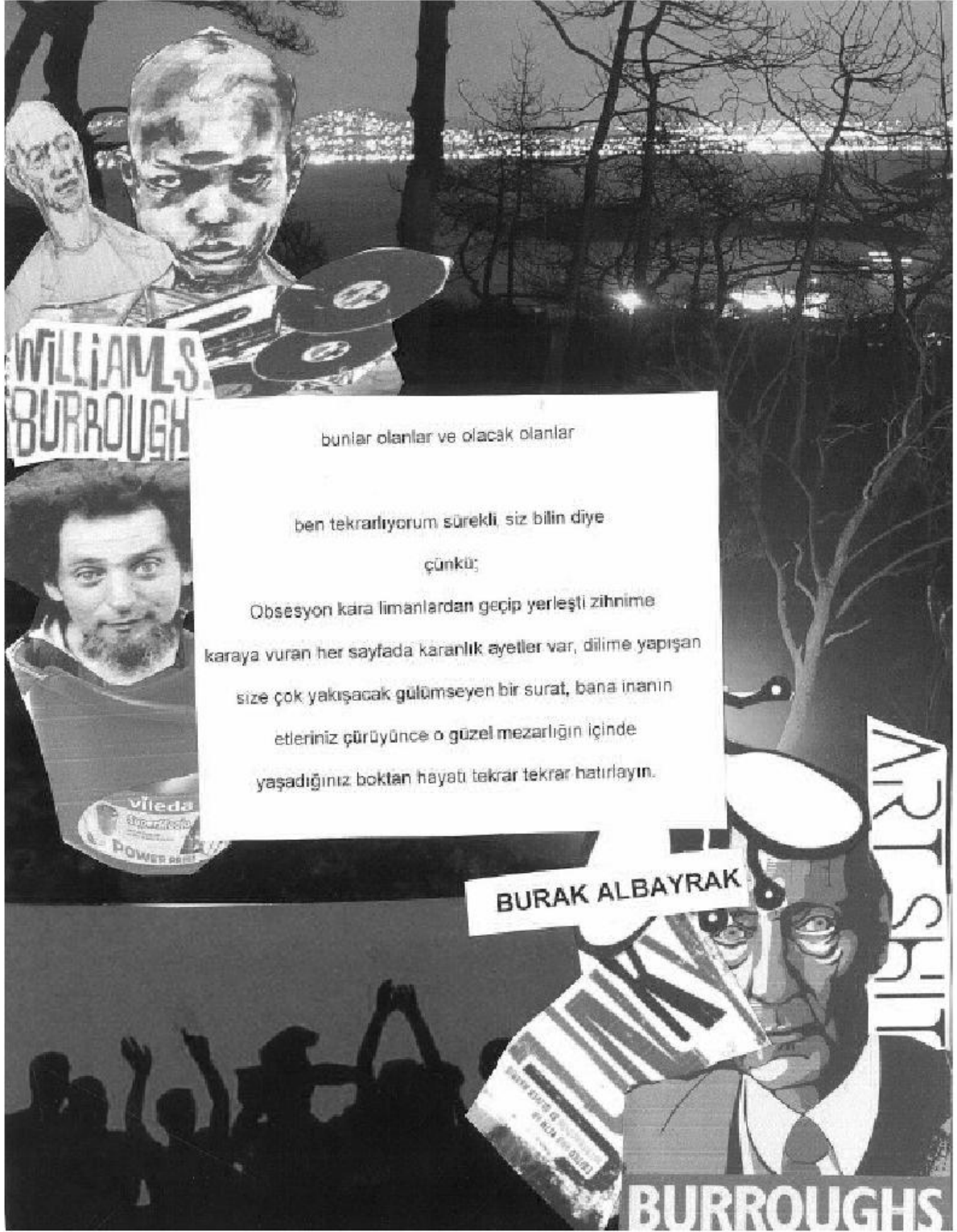
bunlar olanlar ve olacak olanlar

yaşlı adamların altlarında spor arabalar ve genç oğlanlar

yaşlı kadınların dillerinde unutulmuş kızlar ve yanık ağıtlar

hiç hoşlanmayacakları bir
kadın.

Sizin de dâhil olduğunuz
bir grup oyuncunun
canlandırıldığı rol için
Kürtçe öğrencileri de
konuşuldu

bunlar olanlar ve olacak olanlar

ben tekrarlıyorum sürekli, siz bilin diye

çünkü;

Obsesyon kara limanlardan geçip yerleşti zihnime
karaya vuran her sayfada karanlık ayetler var, dilime yapışan
size çok yakışacak gülümseyen bir surat, bana inanın
etleriniz çürüyünce o güzel mezarlığın içinde
yaşadığınız boktan hayatı tekrar tekrar hatırlayın.

BURAK ALBAYRAK

BURROUGHS

RAFET ERİM'in MÜSTESNA YARI ZAMANLI DEDEKTİFLİK ÖYKÜSÜ

Saatim ileriye gösteriyordu. Genelde geç kaldığım için, uzun yıllar önce saatimi bir saat ileri almıştım. Ancak bu bilgiyi aklımdan hiç çıkarmadım. 17 yaşımdan beri ileri giden tek şey bu olmuştu. Saatimin ileride olduğunu her zaman unutmaya çalışmakla beraber, doğru düzgün hatırımda kalan başka bir bilgi de sanırım yok. Aslında 28 yaşına kadar bulunduğum tüm işlere zamanında gidip, zaman zaman çıkmam gereken saatten bile geç çıkarak, patronların sevgilisi, sekreterlerin kaçamak bakış denemelerini yaptığı, çaycılarla seviyeli ama hoş sohbet biri olarak tanınmıştım.

İlk işime babamın yanında başlamıştım. Şerif Bey, ki kendisi babam olur, sürekli hastalanır ama ölmez bir adamdır. Hala yaşıyor ve en büyük korkusunu anlamamı sağlayan ve sürekli tekrar ettiği "allah sıralı ölüm versin" cümlesinde belirttiği isteğini kendi adına asla gerçekleştiremeyecek. Şerif Bey bir nalbur, Sert baba imajını ben üniversite sınavını kazandığımda, kendisi de kolon kanseri olduğunda bir kenara bıraktı. Dini aktiviteleri, sosyal aktivite olarak görmeye başlaması da tam bu döneme denk geldi. Beş vakit Şerif bey olarak anılmak için biraz geç kalmış olsa dahi, namaza başladığı günden beri bu işlemi hiç aksatmadan devam ettiriyor. Kolon kanseri oluşunun beşinci yıl dönümünde akciğer kanseri oldu ve bunu da atlattı. İkinci kanser savaşından da başarıyla çıkan Şerif Bey, bu sefer de dininden uzak geçen yılların acısını çıkarmaya karar verdi. Hesaplarına göre trilyon kere daha allah için eğilip bükülmesi gerekecekti. Şerif bey çok uzun zamandır yaşıyordu. Yıllar sonra bir araştırma hastanesinde, ben ölmeye çok yakinken, aslında kendisinin ölmesinin, benim daha çok uzun yıllar yaşamam gerektiğinin laflarını sıraladığı sırada babamın nasıl ölüneceğini unuttuğunu anlamıştım.

Nalburda çalıştığım zamanlarda en önemli işlevim, babam dükkân dışı işlere gittiğinde dükkâna göz kulak olmaktı. Her türlü boya kokusuna, fırça boyutlarına, "bunlar ithal", "en çok bunlar gidiyor abi.", "daha uygun fiyata bulamazsınız ama siz isterseniz yine de bir bakının." cümlelerine, çivi çeşitleri ki en çok ilgimi çeken bunlardı, silikon markalarına hâkim olmuştum. Çivi almaya gelenlere, özellikle sadece çivi almaya gelenlere karşı merakım nedendir sonradan öğreneceğim bir şekilde çok büyük oluyordu. Bu çiviye ihtiyaç duyan abilerin, nadir de olsa ablaların bu çivilerle birilerini ıssızda, inşaatta, evlerinde, arabalarında öldüreceklerini düşünürdüm. Aldıkları çivi çeşidine göre, maktullerinin kafamda bir imajını oluşturdum.

- belki devam edecektir.

FERHAT ASNİYA

AUTOEROTICHRIST

i sold my soul to Nicki Minaj

bir et kadar yumşacıktı dakikalarca
senin ketamine aklın bizim kader güçlü değil
ne çok kan aktı
ipek maymunları , babamın sen n gibi kalın bilekleri yok
o muhteşem latin kralları ve Macqueen hala hayattalar
Dorothy nin inlemeleri duvardan geçiyor
Goldenshowerden hoşlanıyormudur diye düşünüyorum
be-benn hoşlanmıyorum
ama zorlarsan herşeyi yaparım

aklı inanç dolu pop
prensesiyim

beni babamın yanına götür
kızmızı naylon eldivenlerle
bütün vücuduma pudra giyinmek istiyorum
bizim dinimiz hayvanların yorulduğunu söyler
kemiklerimizi rahatlatan bütün çin dansları ve
böbreklerimi ovalayarak
daha ne uzun metinler var sıcak bebekleride düşleyen
söyleyeceğim herşeyi dinleyecek ve bekleyecek olan...

GİZEM AKTAN

KAYBEDECEKSİNİZ

BU İŞYERİNDE GREV VARI

BAŞLIKSIZ YOL

Yolun sizden beklediği tek bilgelik, kendisini unutarak onu çiğneme kabiliyetiniz. Tüküren, adım sayarak yürüyen, ritmik süregelenliğini bir taşa takılabilecek kadar kararlı uygulayan, betona biraz kan bulaştıran gerçekçi yaşam formlarından olmanızı istemiyor yani.

Çünkü, tüm adımlarınızı solucan delikleriyle birbirine bağlayacak kadar sıradışıdır yol. Uzaktan bir gayzeri andıran ve bin derecelik dumanının amorf dilimlerine tekabül eden tonlarca hayali izlemektense, size bakıp kendini gördüğü zaman aşınacak olması onun için pek de adil bir son değil.

Ayak tabanlarımızı iki taraf için de tek şartı olan bir anlaşmayla yollara bağladık: Yolun tek beklentisi psikedelik bir perdeden gözümüze sızması, bizimse tek beklentimiz yolun biraz daha uzun olması.

EKİN DENİZ KAYA

46 YALÇIN VOLKAN	ADANA	İSTANBUL ANL
FLIGHT	CLASS	DATE
KK35	U	09MAR
GATE	BOARDING	SEAT
B02	18:5	2C
POS. W/T	UNIQD	BAGGAGE/DIVID
06/06/00	0001	SEP. 1004

TUZLU ÇAY

Aytekin’le bir köşeye sinmiş, oturuyoruz. Tavuk dönerimizi yeni yedik. Şimdi de iki kelam döndürmek için çaylarımızı söyledik. Tam sigaralarımızı yakacakken söze başladım. Tabi ki konumuz yine aynı meseleydi. Yani birlikte yürüttüğümüz, biricik projemiz.

“Aytek, ister misin romanımız çıktığının haftası patlasın?”

“O da ne demek lan öyle?”

“Yani, patlamak derken, satış manasında.”

“Siktir lan ordan! Amacımız satış yapmak mı bizim, kalıcı olmak kalıcı!”

Çok kızıştı. Yatıştırmamın, daha doğrusu yediğim naneyi ortadan kaldırmak için canhıraş biçimde lafıma devam ettim.

“Yahu, ben de kalıcı olmak derdindeyim. Ama nasıl olacak bu iş? İnsan satın almadan nasıl okusun bizi?”

Bu kez söz söylemedi. Hoş söylesen kesin küfürle başlayacaktı lakırdısına. Tam bu sırada da demin söylediğimiz çaylarımız geldi. Yanında da toz şeker. Sessizlikten faydalanarak çayları getiren demli bakışlı hatundan sonra hızlıca çayımıza şeker atıp karıştırdık. Aytekin davranmadan çayı yanıladım hatta. Sonra nasıl olduysa sakinleşerek kelam etme inceliği gösterdi bana Aytekin. Anlaşılan bana derdini anlatmak gayretindeydi.

“Yahu birader, tamam satsın da bestseller filan olmasın sakın. Satsın ama okunmak için alınsın.”

“İşte ben de onu söylemeye çalıştım demin.”

“Siktir lan ordan!”

Bir süre sessizce durduk. Sokağın gürültüsünü dinledik. Bir ambulans geçti hızla. Alarmı keskin. İç çektik. Daha sonra birbirimize sınıtmaya başladık. Ben de aldığım bu gaz ile konuşmaya devam ettim.

“Aytek?”

“Hı?”

“İster misin, çayına az önce şeker niyetine atıp karıştırdığın şey tuz olsun?”

“Siktir lan ordan!”

Gülüşmeye başladık ardından. Neden sonra fark ettik ki yemek molamız beş dakika önce bitmiş. Siktirip gittik.

EMRE GÜRKAN KANMAZ

Sıkışan saç teli zayıflar
kökten ayılır ve düşer

Sıkışan saç teli zayıflar
kökten ayılır ve düşer

FİNÜKÜLERDE

Fünükülerde yanımdan bir çift bacak geçti

Duyumsamadım adlarını sadece varlardı

Ani bir sürprizle geldiler ve gittiler

Arkalarından baktım

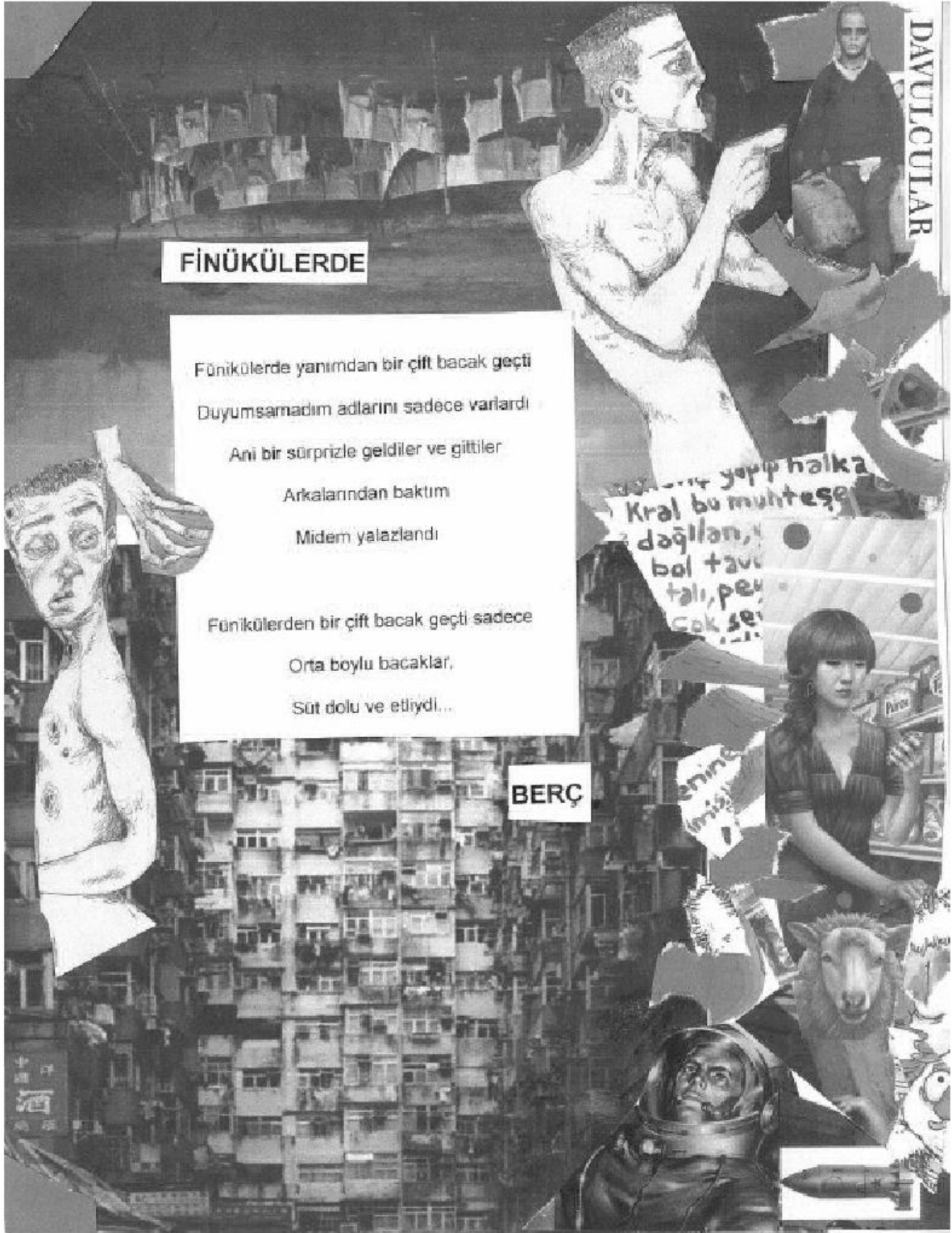
Midem yalazlandı

Fünükülerden bir çift bacak geçti sadece

Orta boylu bacaklar,

Süt dolu ve eti ydi...

BERÇ

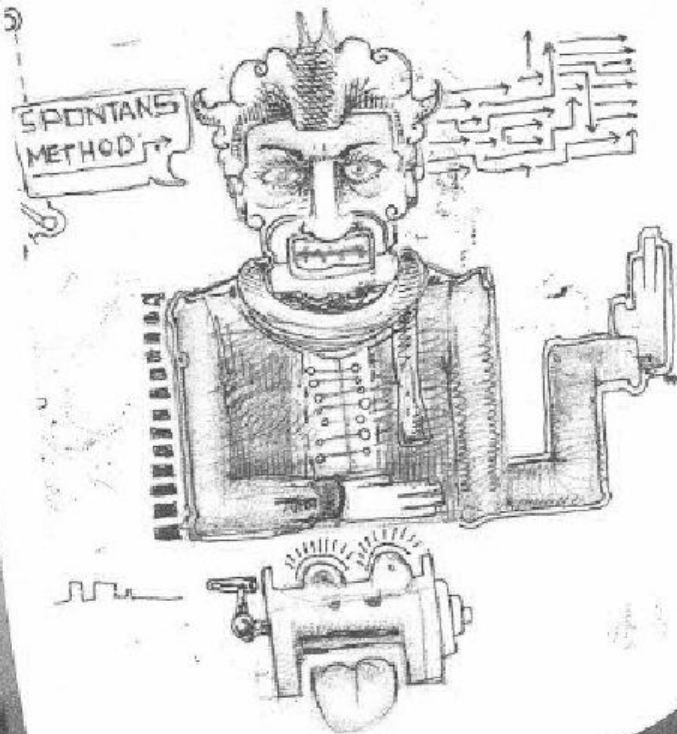
CİN AYET

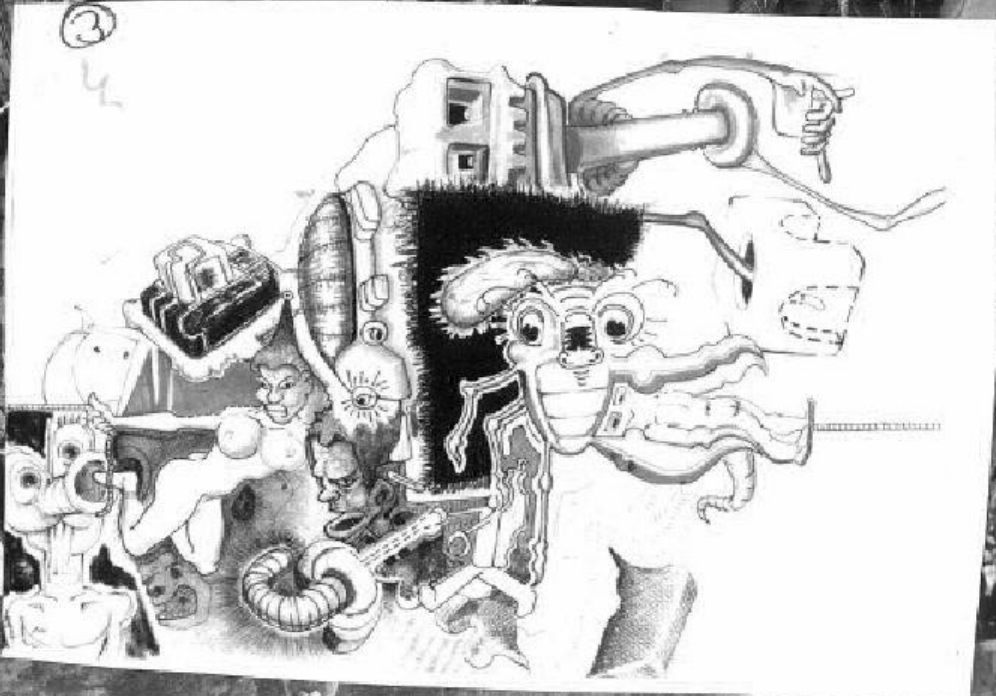
Dç kiři oturup suyu öptüler,
neden sonra müthiş hayaletlerle güreşiş yüzleri şiş ayıldılar,
kös döndüler uydum akıllı rüyetlerinden.
sicilyalı İsa topuklarını dolara boyamış,
ışık geçirmez perdeleri kirletmişler,
avadanlıktan çıkan yirmi bir sene tek kurşunda seriliyor petrol lambasının
önüne,
ıssızlık çoğalmadan muşambaya yuvarlanmış silahlarını çektiler,
"evine dön" dedi safranlı döşeğinden asılarak bizimki, "Kurlangıç fırtınasına
yakalandık",
zampara rayların gömünde susamlı kırk krakını düdük yapmış oynuyor,
takvimlerde soylu yaz bekarlarını uğurluyunuz bugün,
sıyrıık ceketli kaplumbağaların terli boyunlarına tırmanılıyor,
intiharın bayramına kalkın çocuklar, leşçil bekçilerin ıslığında hazır ola
geçilecek,
atlar yürürken çit kapısı beyaza örtünür, ırmak nasırlanırdı, şimdi bavullar
çoktan toplanmıştır, köprülere akın eder yabancılar,
tabut yürür, bir dirhem bıkkınlık kalır ıspırtolu gırtlaklarda,
matarası koftur çinili hamamın, ağlar durur,
ten eskidikçe dünya acıkırdı,
son kahveler içilmeden gittim,
soytarının kaşlarına esmer bir ben oydum,
yoksa çoktan pes etmişti.

Kerem Advan

isimsiz

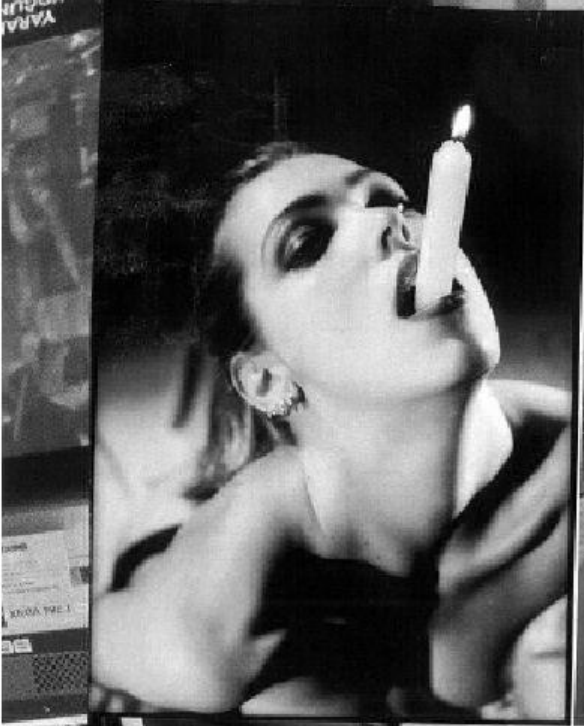
①

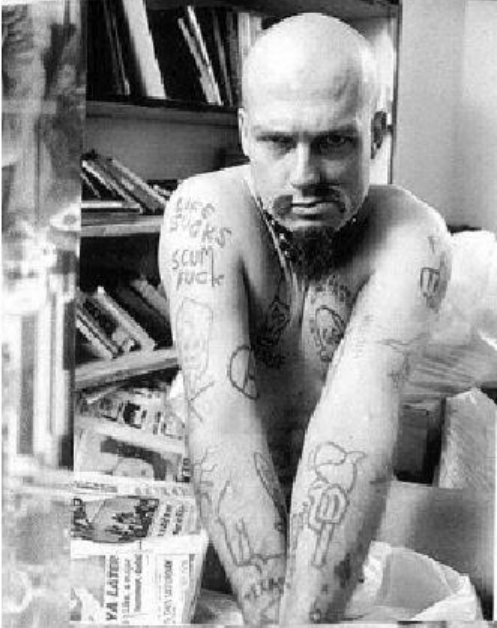

ÇAĞATAY VURAL

RICHARD KERN İLE RÖPORTAJ

GİZEM AKTAN

Richard Kern (d. 1954 - Kuzey Carolina). New York yeraltı film-yapımcısı, yazar ve fotoğrafçı. 1980'lerde NY'da gerçekleşen kültürel patlamada Kern, -Lydia Lunch, David Wojnarowicz, Sonic Youth, Kembra Pfahler ve Henry Rollins gibi- dönemin marjinal kişiliklerini içeren erotik ve deneysel filmleriyle ortaya çıkar ve yeraltında bir üne kavuşur. Etrafındaki birçok müzisyen gibi Kern'de ekstrem seks estetiğine, şiddet ve sapıklığa ilgi duyar. Doksanlara geldiğimizde ise sanatçı, yalnızca fotoğrafa yönelir. Daha çok çıplak kadın fotoğraflarıyla tanınan Kern, aynı zamanda uluslararası bir çok yayın için ünlü simaların portrelerini de çekmektedir.

Başta ilginizi fotoğraf yerine video art'ın çekmesinin sebebi neydi ?

1980'de filmler çekerek başladım çünkü insanların hareketsiz resimler yerine hareketli objelere bakmayı daha ilgi çekici bulduklarını düşündüm. Bu, bugün hala geçerli.

Dijital sanat hakkında ne düşünüyorsunuz ? Hala VHS/ Analog dönemde olduğu kadar keyif verici mi ?

O kadar çok dijital sanat/ fotoğraflar yaratma olanağı var ki dijitali sevmemek kolay değil. Dijital film ve fotoğraf için Tannı'nın bir lütfu diyebilirsiniz çünkü imajlarınızı bedavaya yaratabiliyorsunuz. Analog çok pahalı.

Geçmişte meydana gelen underground sinema akımları (transgressive sinema, viyana hareketi) hakkında ne düşünüyorsunuz ? Eski işlerinizi kolayca aralarına sokabiliriz. Hiç bir favoriniz var mı ?

"Endüls Köpeği" gibi erken dönem dada filmlerinden hoşlanıyordum. İnsanların sinemada cinselliğe ve şiddete ilk duyarsızlaşmaya başladıkları dönemdi.

Hiç ilginç bir hobiniz var mı ?

Hobilerim çok sıkıcı. Spor yapmak, polisiye romanları okumak ve hareket eden makinaların önünde dikilmek.

Şahsi merakım için bir soru sormak istiyorum , Marilyn Manson'la çalışmak nasıldı?

Marilyn ile çalışmak çok kolaydı. Söylediğim herşeyi yapmakta gönüllüydü. Yaptığımız bir çok çılgın çekime fikir sunan oydu. Kırmızı yataкта çıplak Marilyn Monroe pozı vermekte onun fikriydi.

Yeni projeleriniz nelerdir ?

Çok düşük bütçeli işler yapacağım. Şubat'ta İngiltere Cabinet Galerisi'nde bir sergim olacak. New York Dolls kitabımın yirminci yılında kitaba almadığım birçok çekimi yayınlayacağım. Kış içinde Taschen Books'dan çıkacak.

Löpchük Zine birinci sayısında yayımlanmıştır.

KAFAM OLMUŞ PATATES

VOLÇİN YALKAN